

JÓNA DÁVID

A nyár

Nyár 1.

Apróvirágos ruhát vett fel a rét,
hozzá gyöngysort – kis patak,
most is hordja kedvenc fűzfakendőjét,
darázsként zsonganak bennem a szavak.

Celofánlepel a folyó hosszán,
egy kidőlt fa unottan könyököl benne,
úgy hajol rá, mint pultra a kantinoslány,
akiben az egész év most benne pihenne.

Nyár 2.

Unott sejtelmesség égett bele a mába,
szellemképes horizont: vihar közeleg,
bele is kezd a nyár az önfeláldozásba,
mérges szellőkkel kergetőzik a meleg.

Magányos varjak hintáznak az ágon,
tollukat borzolja a nyugati szél,
egy-egy vízcsepp akad fenn pókfonálon,
már dézsából öntik a határszélénél.

Nyár 3.

Az eső után a legszebb, párolog és csillog,
a levegő tiszta, miközben súlya van,
egy most született tóban bakcsó pislog,
fállábon áll ő is, van némi párhuzam.

Békák pufolkodnak,
langyos iszapban pancsolják a napot,
szerelmet keresve ugrándoznak,
s szívják mélyre a vízililiom-illatot.

Most minden olyan szép lett,
színeiben gyönyörködik a liget,
virágok, mint egy herendi kávékészlet;
két szarvasbogár bújik össze, magánéleteleg.

Nyár 4.

Nyáron az esték mindig szépek,
ahogy narancsköntösben csoszog a nap,
megtelik éjjelre a sárgarigófészek,
megpihen a karón a Juliska-bab.

Elindul lassan az éjjeli járat,
a róka, a bagoly, a borz és a nyest,
itt felmentés jár, nem bűnbocsánat,
hisz gyilkolni szükség, ha éhes a test.

Szép ez a nyár, olyan, mint mindig,
szenvedélyes és buja,
kőkörcsinkehely lilás kis selyme
a szerelemnek nagykapuja.